

Arrest

nr. 191 985 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, en X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 juni 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 mei 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De feiten die voorafgaan aan de bestreden beslissing worden in de nota met opmerkingen op correcte wijze als volgt opgelijst:

“Verzoekers dienden op 25 februari 2011 een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Zij dienden op 22 maart 2011 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) weigerde bij beslissingen van 6 april 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen (kennisgeving per aangetekend schrijven d.d. 7 april 2011).

Ingevolge het hoger beroep d.d. 16 april 2013, weigerde de Raad bij arresten van 9 juni 2011 (nr. 62 902 en nr. 62 903) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Bij beslissing van 28 april 2011 werd de aanvraag ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard (kennisgeving d.d. 7 juli 2011).

Op 11 september 2013, evalueerde de ambtenaar-geneesheer het voorgelegde medisch dossier.

Bij beslissing van 11 september 2013 werd de aanvraag ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Die beslissing werd ter kennis gebracht op 19 september 2013.

Op 30 september 2013, werd het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, onder een bijlage 13quinquies. Die beslissing werd ter kennis gebracht per aangetekend schrijven van 1 oktober 2013.

Verzoeker diende op 21 oktober 2013 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad (rolnummer: 138.843) tegen de beslissing d.d. 11 september 2013 en het bevel d.d. 30 september 2013. Bij arrest van 17 januari 2014 (nr. 117 108) van de Raad werd die vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Verzoekers dienden op 6 oktober 2013 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf ex artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker diende d.d. 23 oktober 2013 een tweede aanvraag in ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 14 november 2013, werd door de ambtenaar-geneesheer een advies opgesteld.

Bij beslissing van 18 november 2013 werd die aanvraag onontvankelijk verklaard op basis van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet (kennisgeving d.d. 28 november 2013). Verzoeker diende hiertegen op 28 december 2013 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad (rolnummer: 143.620).

Bij beslissing van 24 januari 2014 werd de aanvraag d.d. 6 oktober 2013 onontvankelijk verklaard omwille van het ontbreken van buitengewone omstandigheden die zouden rechtvaardigen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend (kennisgeving d.d. 5 februari 2014). Verzoekers dienden op 6 maart 2014 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad (rolnummer: 148.442).

Op 24 januari 2014, werd aan verzoekers een inreisverbod opgelegd, onder een bijlage 13sexies (kennisgeving d.d. 5 februari 2014). Zij dienden op 6 maart 2014 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad (rolnummer: 148.443).

Verzoeker diende op 21 februari 2014 een derde aanvraag in ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 20 maart 2014, werd het voorgelegd medisch dossier door de ambtenaar-geneesheer geëvalueerd.

Bij beslissing van 24 maart 2014 werd die aanvraag onontvankelijk verklaard op basis van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet (kennisgeving d.d. 7 april 2014).

Verzoeker diende op 9 juli 2014 een vierde aanvraag in ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 25 augustus 2014, werd het voorgelegd medisch dossier door de ambtenaar-geneesheer geëvalueerd.

Bij beslissing van 2 september 2014 werd die aanvraag onontvankelijk verklaard op basis van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet (kennisgeving d.d. 12 september 2014).

Verzoeker diende op 21 november 2014 een vijfde aanvraag in ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bij beslissing van 8 januari 2015 werd die aanvraag onontvankelijk verklaard op basis van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet (kennisgeving d.d. 22 januari 2015). Verzoeker diende hiertegen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad (rolnummer: 167.891).

Bij beschikking d.d. 21 maart 2016 van de Rechtbank van Eerste Aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, werd verzoeker als staatloze erkend.

Verzoekers dienden op 19 juni 2016 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij arrest nr. 181.085 van 23 januari 2017, verwierp de Raad het annulatieberoep ingesteld door verzoeker tegen de beslissing van 18 november 2013 waarbij de tweede aanvraag 9ter onontvankelijk verklaard werd.

Bij arrest nr. 181.086 van 23 januari 2017 verwierp de Raad het annulatieberoep door verzoekers ingesteld tegen de beslissing van 8 januari 2015 waarbij de vijfde aanvraag 9ter onontvankelijk verklaard werd.

Bij arrest nr. 184.170 van 22 maart 2017 verwierp de Raad het schorsings- en annulatieberoep door verzoekers ingesteld tegen de het inreisverbod van 24 januari 2014. “

Op 19 mei 2017 verklaarde de verwerende partij de door verzoekers op 19 juni 2016 ingediende tweede aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.06.2016 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij dienden op 25.02.2011 een asielaanvraag in, die afgesloten werd op 14.06.2011 met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, aan hen betekend op 03.10.2013. De duur van de asielprocedure — bijna 4 maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen halen aan dat zij wegens ernstige problemen in hun land van herkomst waardoor hun vrijheid en leven zou bedreigd werden hun land dienden te ontvluchten. Dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen geen bewijzen kunnen voorleggen die deze bewering ondersteunt. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezden voor hun vrijheid en leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw persoonlijk element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Het feit dat mijnheer [M.] ondertussen erkend werd als staatloze, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge d.d. 21.03.2016 kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de Vreemdelingenwetgeving. Het loutere feit dat betrokkene geen nationaliteit bezit betekent niet dat betrokkene zijn aanvraag tot machtiging niet zou kunnen indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Het feit dat iemand geen nationaliteit heeft en dat hij aldus staatloos is, staat niet in de weg dat betrokkene zijn aanvraag niet zou kunnen indienen in het land waar hij nog over een verblijfsrecht beschikt, bijvoorbeeld Armenië. Betrokkene verwijst naar het certificaat d.d. 23.03.2015 waarin enkel staat dat: la nationalité de [H.M.], né le [...] en Arménie, a été arrêté le 17.05.2011, par le décret 84-U, de la président de la République d'Arménie'. Hieruit blijkt echter niet dat betrokkene geen verblijfsrecht meer zou genieten in Armenië. Betrokkene toont dit niet aan. Noch toont betrokkene aan dat hij een 'persona non grata' zou zijn in Armenië. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat hij niet meer zou kunnen verblijven in Armenië. Het is namelijk zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene geen verblijfsrecht meer zou genieten in Armenië, zijn geboorteland, het land waar hij met zijn vrouw is gehuwd, waar zijn kinderen geboren zijn en waarvan zijn vrouw en kinderen nog steeds de nationaliteit bezitten. Ook de bewering dat diverse brieven naar de Armeense Ambassade onbeantwoord zouden blijven, wordt niet gestaafd met de

nodige bewijsstukken. Kortom; wij stellen heden vast dat betrokkene inderdaad naar Belgisch recht als staatloze werd erkend. Echter, het loutere feit dat hij staatloos is, betekent niet dat hij geen verblijfsrecht meer zou genieten in het land van gewoonlijk verblijf. Het is aan betrokkene om dit aan te tonen. Dit doet hij niet. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk werd gemaakt dat hij nergens anders nog een verblijfsrecht zou genieten teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen.

Betrokkene haalt aan dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar zijn herkomstland aangezien hij geen reisdocumenten zou kunnen bekomen. De loutere vermelding dat hij geen reisdocumenten zou kunnen bekomen of bezitten kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Hij toont niet aan dat hij stappen heeft ondernomen om na te gaan of hij geen reisdocument zou kunnen bekomen. De bewering dat hij de Armeense ambassade verschillende keren zou aangeschreven hebben wordt tevens niet gestaafd met de nodige documenten. De omstandigheid dat men geen onderdaan is van een bepaald land, sluit namelijk niet uit dat men tot een bepaald land kan worden toegelaten en dat dit land hiertoe een doorlaatbewijs of een staatlozenpaspoort aflevert. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat hij geen reisdocumenten kan bekomen. Het komt betrokkene toe om alles in het werk te stellen om zijn verplichting om het Schengengebied te verlaten te voldoen.

De advocaat van betrokkenen verwijst verder nog naar artikel 12, lid 1 en artikel 11 van het Staatlozenverdrag. Artikel 12 lid 1 bepaalt dat 'de persoonlijke staat van een staatloze wordt beheerd door de wet van het land van zijn woonplaats, of, indien hij geen woonplaats heeft, van het land van zijn verblijf. Betrokkenen tonen echter niet aan waarom de verwijzing naar dit artikel een buitengewone omstandigheid zou moeten vormen of op welke wijze dit artikel dan wel geschonden zou worden. Het mag duidelijk zijn dat de Belgische wetten worden toegepast op betrokkenen ongeacht hun verblijfsstatuut. Wat de verwijzing naar artikel 11 betreft dat stelt dat indien staatlozen geregeld als schepeling dienst doen aan boord van een schip dat vlag voert van een Verdragsluitende Staat, zal die Staat in welwillende overweging nemen om hun toe te staan zich op zijn grondgebied te vestigen en om hun reisdocumenten te verstrekken of hen tijdelijk toe te laten op zijn grondgebied, in het bijzonder teneinde hun vestiging in een ander land te vergemakkelijken'. Het mag duidelijk zijn dat dit artikel niet van toepassing is op betrokkenen daar zij niet als schepeling in dienst zijn. De verwijzing naar dit artikel is misplaatst.

Betrokkene haalt aan dat zijn gezinsleden weliswaar de Armeense nationaliteit bezitten en dat een terugkeer een ernstige schending zou uitmaken van art. 8 EVRM. Betrokkene laat echter na om te specificeren waarom dit een schending van art. 8 EVRM zou betekenen. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. In zijn arrest d.d. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen halen aan dat zij al bijna 6 jaar quasi legaal op het grondgebied zouden verblijven. Betrokkenen laten echter ook hier na om te specificeren waarom deze bewering als buitengewone omstandigheid zou moeten aanzien worden. Betrokkenen vroegen op 25.02.2011 asiel aan in België. Tijdens de asielprocedure dienden zij tevens een aanvraag art. 9ter in. Op 14.06.2011 werd hun asielaanvraag definitief geweigerd. Echter, hun aanvraag 9ter werd ontvankelijk verklaard en betrokkenen dienden vooralsnog het grondgebied niet te verlaten.

De aanvraag art. 9ter werd echter op 11.09.2013 ongegrond verklaard en op 30.09.2013 werd uiteindelijk een bijlage 13quinquies opgesteld, aan betrokkenen betekend op 03.10.2013. Betrokkenen hebben ervoor gekozen om hier geen gevolg aan te geven en zich te nestelen in de illegaliteit. Het feit dat hierna nog tot vier keer toe een aanvraag art. 9ter indienden verandert hier niets aan daar deze aanvragen telkenmale onontvankelijk werden afgesloten. Bovendien werd hen naar aanleiding van een weigering inzake een aanvraag 9bis d.d. 08.10.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van drie jaar gegeven op 24.01.2014, aan betrokkenen betekend op 05.02.2014. Ook hier hebben betrokkenen nooit gevolg aangegeven.

Betrokkene beweert dat hij alhier een verblijfsrecht moet bekomen aangezien er van hem niet verwacht kan worden dat hij terug zou keren naar Armenië om zich ervan te vergewissen of hij er al dan niet een verblijfsrecht zou kunnen bekomen. Betrokkene toont echter niet aan waarom deze bewering een buitengewone omstandigheid zou moeten vormen. Betrokkene toont niet aan dat hij niet zou kunnen terugkeren om aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de

bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 03.10.2013 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

De advocaat van betrokkenen verwijst verder nog naar een arrest van het Europees Hof van de Rechten van de Mens en naar een uitspraak in Kort Geding. Tevens verwijst de advocaat naar regularisatiebeslissingen in gelijkaardige dossiers. Het is aan de betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Verder wordt nog aangehaald dat betrokkene ernstig ziek zou zijn, dat er een aanvraag 9ter in graad van beroep hangende zou zijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en zodus zou hij, naar analogie met het arrest van het Arbitragehof d.d. 21.12.2005, zich in een medische onmogelijkheid bevinden om terug te keren naar het land van herkomst. Vooreerst dienen wij op te merken dat het beroep waar betrokkene naar verwijst reeds afgesloten werd. Het beroep dat bij de RW werd ingesteld tegen de beslissing 9ter d.d. 08.01.2015 werd verworpen op 23.01.2017. Niets wijst erop dat betrokkene zich in een medische onmogelijkheid zou bevinden om terug te keren naar zijn land van herkomst. Bovendien legt betrokkene geen enkel medisch bewijsstuk voor waaruit zou moeten blijken dat er geen terugkeer zou mogelijk zijn.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De advocaat van betrokkenen haalt verder nog aan dat zijn cliënten wensen om gehoord te worden door de Commissie van Advies teneinde zijn argumenten verder uit te zetten, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - nl. dat zij vanaf hun aankomst onverwijld werk zouden gemaakt hebben van hun integratie, dat zij Nederlands zouden spreken, dat mijnheer Nederlandse lessen zou hebben gevolgd, dat zij wensen te voorzien in hun eigen levensonderhoud, dat zij zich op intensieve wijze gemengd zouden hebben onder de Belgische bevolking, dat zij een grote vrienden- en kennissenkring zouden hebben opgebouwd, dat zij op intense wijze zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigengemaakt, dat betrokkenen sociale banden zouden hebben met België - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Eveneens op 19 mei 2017 treft de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker). Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: [M.H.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Statenloos

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 (nul) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de Verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, hij langer in het Rijk verblijft dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd niet erkend als vluchteling bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 14.06.2011. Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 ingediend op 19.09.2016 werd onontvankelijk verklaard op 19.05.2017.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

X 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.01.2014, aan betrokkene betekend op 05.02.2014.”

Op 19 mei 2017 treft de verwerende partij tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster). Dit vormt de derde bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Mevrouw,

Naam, voornaam: [S.H.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Armenië

+ als wettelijke vertegenwoordiger van: [M.E.] geboren op [...] en [M.M.] geboren op [...].

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 (nul) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

X 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grongebied te verlaten van 24.01.2014, aan betrokkene betekend op 05.02.2014.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoekers werpen, in wat kan worden beschouwd als een eerste middel, onder de hoofding “Aangaande de gegrondheid van het beroep inzake de 9bis beslissing”, het volgende op:

“I. Schending van de materiële motiveringsplicht

II. Schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”

Verzoekers betogen als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker zijn de stelling toegedaan dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoekers verwijzen naar de volgende passage in het verzoekschrift ab initio:

"DAT TEN EERSTE de uitspraak van de rechtbank van de REA West-Vlaander en, Afdeling Brugge, gekend onder Rol Nr.: 15/598/B, dd. 21/03/2016, een werking erga omnes heeft, hetgeen betekent dat de beslissing niet alleen bindend is voor de partijen die betrokken zijn in de zaak (de staatloze en het openbaar ministerie), maar ook ten aanzien van derden, waaronder de Belgische overheid (Handleiding staatlozen, 37;).

In het geval van staatloosheid is het zeer duidelijk dat een terugkeer onmogelijk is: het Verdrag van 1954 over de status van Staatlozen definieert een staatloze immers als 'een persoon die door geen enkele staat, krachtens diens wetgeving, als onderdaan wordt beschouwd.'

De oorzaken van staatloosheid lopen sterk uiteen. De gevolgen ervan zijn echter zwaar. Een staatloze kan zich niet beroepen op de bescherming en bijstand die een staat aan zijn onderdanen moet verlenen. Staatlozen beschikken in hun land van herkomst daarom vaak niet over grondrechten dus ook niet over een recht op een legaal verblijf.

Verzoeker is Staatloos en hij kan niet op een adequate wijze - aangezien hij geen reisdocumenten heeft of kan bekomen - naar zijn herkomstland terugkeren om aldaar een verblijfsrecht te bekomen of een aanvraag ex art. 9bis vv. te activeren.

Zijn gezinsleden bezitten weliswaar de Armeense nationaliteit, doch zou een terugkeer van de gezinsleden in casu een ernstige schending van art. 8 van het EVRM impliceren. "

DAT TEN NEGENTIENEE daarenboven er een administratieve onmogelijkheid in hoofde van verzoeker aanwezig, met dien verstande dat de ambassade/consulaat van voornoemde landen manifest weigeren (blijkens ontstentenis van enige repliek op de brieven geschreven in het kader van de gerechtelijke procedure en onderhavige procedure ex art. 9bis vrv.) om reisdocumenten of een laissez-passer af te

leveren opdat verzoeker zich eventueel naar de desbetreffende staten zou begeven om aldaar een verblijfsrecht aan te vragen (!) Dat luidens vaststaande rechtspraak volgt dat wanneer DVZ geen enkele poging onderneemt om de nationaliteit van een erkende staatloze vreemdeling te laten vaststellen of hem de geldige reisdocumenten te bezorgen, maar wel bevelen (zou afleveren) of aflevert om het grondgebied te verlaten waardoor de vreemdeling gedwongen wordt tot een leven in illegaliteit, hetzij in België, hetzij in het buitenland, men eerstgenoemde in casu de vreemdeling onderwerpt aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van art. 3 EVRM (Kort Ged. Namen 24 maart 2006, T. Vreemd. 2006, 348.)

"DAT TEN DERTIENDE verzoeker in een orbit-situatie dreigt te belanden bij een eventueel gedwongen uitwijzing aangezien verzoeker in geen enkele andere staat wordt binnengelaten en omdat hij er geen duurzaam en legaal verblijf kan verkrijgen. Verzoeker beschikt over geen enkel identiteits- of reisdocument. Het schending van art. 3 EVRM-dat van toepassing is op elke persoon die in België verblijft zelfs zonder verblijfsdocument - kan hierdoor in het gedrang komen (Brusselm 4 mei 1999, RDE 1999. nr. 103,243.). Er is een plicht bestaande in hoofde van de Belgische overheid om een staatloze niet te onderwerpen aan een dergelijke onmenselijke behandeling (Zaak Giama tl België, nr. 7612/76, Commissie dd. 17 juli 1980, D&R, 21, 89.). "

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat aan verzoeker al reeds het Statuut van Staatloze werd toegekend middels in een kracht van gewijsde getreden vonnis of arrest, doch stelt dat dit gegeven niet gecatalogiseerd kan worden als een buitengewone omstandigheid, aangezien tevens Staatlozen onderworpen zijn aan de vreemdelingenwetgeving.

Verzoeker in concreto zou immers niet aantonen dat hij over een verblijfsrecht zou beschikken in Armenië en hij zou moeten aantonen dat hij geen reisdocumenten kan bemachtigen vanwege de Armeense Ambassade, alwaar zij vooralsnog onderhavige aanvraag ex art. 9bis vrw. zouden kunnen instellen.

Verzoekers wensen echter op te merken dat de uitspraak van de rechtbank, een werking erga omnes bezit, hetgeen betekent dat de beslissing niet alleen bindend is voor de partijen die betrokken zijn in de zaak (de staatloze en het openbaar ministerie), maar ook ten aanzien van derden, waaronder in casu tevens de Belgische overheid (Handleiding staatlozen, 37;).

Het gebeurt inderdaad dat een vreemdeling staatloos is omdat hij niet de nodige stappen zet om een bepaalde nationaliteit te bekomen. Hij is dan vrijwillig Staatloos, maar dit belet niet om dit statuut te bekomen (Cass. 6 juni 2008, T. Vreemd. 2009,36, noot Michèle Morel; RW 2010-2011, 1086.).

Het betreft aldus een negatieve definitie. Het is daarbij zonder belang of die persoon vroeger ooit een nationaliteit had. Evenmin houdt het op zich een recht in om de nationaliteit van een bepaald land te verwerven.

De rechtbank te Brugge stelde uitdrukkelijk dat hij "niet kan noch mag onderzoeken in welke mate de aanvrager eigenlijk zou kunnen onderdaan worden van een bepaalde staat" (.Rb. Brugge 20 juni 2006, AR 05/3959/B, onuitgegeven; zie ook Rb. Brugge 4 april 2006, AR 03/2930/B, onuitgegeven;)

Wie als staatloze wil erkend worden, moet zelf de nodige bewijzen voorleggen dat hij geen enkele nationaliteit bezit. Het betreft een negatief bewijs.

Er wordt echter van de staatloze niet vereist dat hij van elk van de ongeveer 193 staten in de wereld, het bewijs zou voorleggen dat hij daarvan niet de nationaliteit heeft. De bewijsplicht beperkt zich tot de landen waarmee de persoon een nauwe band heeft.

Het staatlozenverdrag bepaalt niet hoe dit bewijs moet geleverd worden, zodat dit overgelaten worden aan de soevereine appreciatie van de nationale rechter (.SAROLEA, S., "L'apatride du point de vue interétatique au droit de la pesonne", RDE 1998, 291;)

Het hof van beroep van Brussel besliste al reeds op 17 september 2014 dat een erkende staatloze die niet-repatrieerbaar is, recht heeft op een verblijfsrecht in het Rijk.

Verzoekers verwijzen naar de volgende passage:

"Het bestuur geeft immers zelf geen enkele aanwijzing voor hetgeen appellant nog zou ondernemen om als staatloze in een ander land een duurzaam verblijfsrecht te bekomen. Met name valt niet in te zien waarom een ander land dan de drie vermelde, waarmee betrokkene geen enkele band heeft, het verblijfsrecht zou verlenen indien geïntimeerde het hem zelf ontzegt. Zodoende moet worden aangenomen dat appellant wel degelijk niet-verwijderbaar is, zonder dat hem enig nalatig stilzitten in dit verband kan worden verweten "

De Belgische vreemdelingenwet omschrijft in artikel 1,14e van de Vreemdelingenwet wat dient te worden verstaan onder een geïdentificeerde vreemdeling.

Een geïdentificeerde vreemdeling wordt er gedefinieerd als een vreemdeling die in het bezit is van een geldig reisdocument, een geldig paspoort of een geldig identiteitsdocument; of waarbij er een doorlaatbewijs kan worden afgeleverd door het land van herkomst of door de minister.

Deze definitie van een geïdentificeerde vreemdeling reflecteert duidelijk de voorwaarden waaraan dient te zijn voldaan opdat een vreemdeling in irregulier verblijf, zoals een afgewezen asielzoeker, naar zijn land kan worden teruggeleid.

Verzoeker bezit immers geen geldig reisdocument, of een geldig paspoort of een geldig identiteitsdocument; of een geldig doorlaatbewijs afgeleverd door het land van herkomst.

Bij gebreke aan voornoemde documenten is het ook niet logisch dat verzoeker een verblijfsrecht zou kunnen genieten in Armenië of hij aldaar een doorlaatbewijs zou kunnen aanvragen ten einde terug te keren om via Armenië naar Moskou (Rusland) te verkasten ten einde aldaar deze aanvraag in te stellen temeer daar in het land van herkomst - i.e. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is.

Gelet op het geheel van de bovenstaande overwegingen zal verzoeker in de hypothese van verwerende partij in een situatie terecht komen waarin zij terug moeten keren naar een land waar zij in wezen geen toegang tot het grondgebied kunnen verkrijgen.

Dat verwerende partij hier grove onzorgvuldigheid is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissingen komen derhalve tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat voormelde elementen volstaan om de nietigverklaring van de bestreden beslissingen te vorderen.

De motivering van verwerende partij is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig, gelet op de door verzoekers naar voren gebrachte stukken en hun administratief dossier waarmee verwerende partij niet over het geheel van pertinente elementen rekening mee heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel 3 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...).”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- 1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;*
- 2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven”.*

2.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van herkomst of gewoonlijk verblijf kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

2.5. De eerste bestreden beslissing erkent dat verzoeker erkend is als staatloze. Dit houdt echter niet in dat verzoeker en zijn familieleden automatisch een verblijfsrecht in België verwerven. Zij zijn zoals de eerste bestreden beslissing terecht stelt, onderworpen aan de vreemdelingenwetgeving. Dit vloeit voort uit artikel 98, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat bepaalt, *“De staatloze en zijn familieleden zijn onderworpen aan de algemene reglementering.”* Verzoeker en zijn familieleden zijn derhalve onderworpen aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, met onder meer de hierin voorziene ontvankelijkheidsvoorwaarde inzake de buitengewone omstandigheden die moet worden vervuld om te kunnen worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

2.6. De eerste bestreden beslissing merkt op, *“Het loutere feit dat betrokkene geen nationaliteit bezit betekent niet dat betrokkene zijn aanvraag tot machtiging niet zou kunnen indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Het feit dat iemand geen nationaliteit heeft en dat hij aldus staatloos is, staat niet in de weg dat betrokkene zijn aanvraag niet zou kunnen indienen in het land waar hij nog over een verblijfsrecht beschikt, bijvoorbeeld Armenië. Betrokkene verwijst naar het certificaat d.d. 23.03.2015 waarin enkel staat dat: la nationalité de [H.M.], né le [...] en Arménie, a été arrêté le 17.05.2011, par le décret 84-U, de la président de la République d’Arménie’.* Hieruit blijkt echter niet dat betrokkene geen verblijfsrecht meer zou genieten in Armenië. Betrokkene toont dit niet aan. Noch toont betrokkene aan dat hij een 'persona non grata' zou zijn in Armenië. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat hij niet meer zou kunnen verblijven in Armenië. Het is namelijk zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene geen verblijfsrecht meer zou genieten in Armenië, zijn geboorteland, het land waar hij met zijn vrouw is gehuwd, waar zijn kinderen geboren zijn en waarvan zijn vrouw en kinderen nog steeds de nationaliteit bezitten. Ook de bewering dat diverse brieven naar de Armeense Ambassade onbeantwoord zouden blijven, wordt niet gestaafd met de nodige bewijsstukken. Kortom; wij stellen heden vast dat betrokkene inderdaad naar Belgisch recht als staatloze werd erkend. Echter, het loutere feit dat hij staatloos is, betekent niet dat hij geen verblijfsrecht meer zou genieten in het land van gewoonlijk verblijf. Het is aan betrokkene om dit aan te tonen. Dit doet hij niet. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als

staatloze niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk werd gemaakt dat hij nergens anders nog een verblijfsrecht zou genieten teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen.”

2.7. Verzoekers kunnen de in punt 2.6. vermelde beoordeling niet aan het wankelen brengen door te verwijzen naar de beschikking van de rechtbank van eerste aanleg van West-Vlaanderen van 21 maart 2016 waarbij op eenzijdig verzoekschrift van verzoeker, verzoeker werd erkend als staatloze in de zin van artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954 (Staatlozenverdrag). Blijkens deze beschikking werd verzoeker als staatloze erkend omdat blijkt dat hij *“op heden geen enkele nationaliteit bezit en dat hij de nationaliteit niet kan verkrijgen van het enige land waarmee hij een aanknopng heeft (zijn geboorteland, het land waarvan zijn ouders de nationaliteit hebben, het land van zijn verblijfplaats of elk land waar de kandidaat-erkende apatride verblijf gehouden heeft).”* In voormelde beschikking staat dus niet dat verzoeker werd erkend als staatloze omdat hij geen verblijfsrecht meer heeft in Armenië. Verzoekers’ algemene beschouwingen over de voorwaarden om als staatloze erkend te worden – die in de bestreden beslissing niet betwist worden – en hun algemene verwijzing naar een passage uit een – bovendien niet gevoegd – arrest van het hof van beroep van 17 september 2014 dat niet over verzoeker zelf handelt, volstaan evenmin om de in punt 2.6. vermelde beoordeling aan het wankelen te brengen. Verder houdt het feit dat verzoeker niet beschikt over een geldig reisdocument, geldig paspoort of een geldig doorlaatbewijs, afgeleverd door het land van herkomst, niet in dat hij ipso facto niet meer beschikt of kan beschikken over een verblijfsrecht. Verzoeker acht dit een logisch uitvloeisel van het niet hebben van een geldig reisdocument, geldig paspoort of een geldig doorlaatbewijs, maar dit is niet meer dan een eigen overtuiging die te dezen niet volstaat. De Raad stelt verder vast dat verzoekers niet in concreto ingaan op de in punt 2.6. geciteerde overwegingen van de verwerende partij in de bestreden beslissing op grond waarvan zij tot de conclusie komt dat niet blijkt dat verzoeker niet meer zou kunnen verblijven in Armenië, zijnde *“zijn geboorteland, het land waar hij met zijn vrouw is gehuwd, waar zijn kinderen geboren zijn en waarvan zijn vrouw en kinderen nog steeds de nationaliteit bezitten”*. Verzoekers halen de redenering van de verwerende partij dan ook niet onderuit, die in se erin bestaat dat Armenië het land van gewoonlijk verblijf was van verzoeker en hij niet aantoont dat hij aldaar niet opnieuw zou kunnen verblijven, ondanks zijn statuut van staatloze.

2.8. De eerste bestreden beslissing stelt tevens, *“Betrokkene haalt aan dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar zijn herkomstland aangezien hij geen reisdocumenten zou kunnen bekomen. De loutere vermelding dat hij geen reisdocumenten zou kunnen bekomen of bezitten kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Hij toont niet aan dat hij stappen heeft ondernomen om na te gaan of hij geen reisdocument zou kunnen bekomen. De bewering dat hij de Armeense ambassade verschillende keren zou aangeschreven hebben wordt tevens niet gestaafd met de nodige documenten. De omstandigheid dat men geen onderdaan is van een bepaald land, sluit namelijk niet uit dat men tot een bepaald land kan worden toegelaten en dat dit land hiertoe een doorlaatbewijs of een staatlozenpaspoort aflevert.”*

2.9. Verzoekers verwijzen naar de beschikking van de rechtbank van eerste aanleg van West-Vlaanderen van 21 maart 2016 maar hierin kan niet worden gelezen dat verzoeker geen reisdocument kan verkrijgen van Armenië, dat het land van zijn gewoonlijk verblijf was. Ook verzoekers’ algemene verwijzing naar een passage uit een – bovendien niet gevoegd – arrest van het hof van beroep van 17 september 2014 dat niet over verzoeker zelf handelt en hun verwijzing naar artikel 1, 14° van de Vreemdelingenwet volstaan niet om de in punt 2.8. vermelde beoordeling aan het wankelen te brengen. Te dezen kan ook nog worden verwezen naar artikel 28 van het Staatlozenverdrag. Deze bepaling luidt als volgt:

“De Verdragsluitende Staten zullen aan de rechtmatig op hun grondgebied verblijvende staatlozen reisdocumenten verstrekken voor het reizen buiten dat grondgebied, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten; de bepalingen van de Bijlage van dit Verdrag zijn van toepassing op deze documenten. De Verdragsluitende Staten kunnen een zodanig reisdocument verstrekken aan elke andere staatloze op hun grondgebied; in het bijzonder zullen zij in welwillende overweging nemen, een zodanig reisdocument te verstrekken aan staatlozen op hun grondgebied, die niet in staat zijn een reisdocument te verkrijgen van het land van hun rechtmatig verblijf.” Hieruit blijkt uit a contrario dat staatlozen in staat kunnen zijn een reisdocument te verkrijgen van hun land van rechtmatig verblijf. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoekers de beoordeling gedaan door de verwerende partij dat verzoeker niet aantoont *“dat hij geen verblijfsrecht meer zou genieten in het land van gewoonlijk verblijf”*, zijnde Armenië, niet aan het wankelen hebben gebracht.

2.10. De Raad merkt nog op dat verzoekers geen kritiek uiten ten aanzien van de andere dan in de punten 2.6. en 2.8. besproken passages van de eerste bestreden beslissing, waardoor deze dan ook overeind blijven.

2.11. Verzoekers' weergave van een passage uit hun aanvraag om verblijfsmachtiging van 19 juni 2016 kan de eerste bestreden beslissing niet onderuit halen.

2.12. Verzoekers' afsluitende theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur tonen daarvan geen schending aan in concreto.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.13. Onder het kopje "Aangaande de gegrondheid van het beroep inzake de bevelen om het grondgebied te verlaten" betogen verzoekers als volgt:

"Wat betreft de tweede en derde beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten geldt dat niettegenstaande het feit dat art. 7 van de vreemdelingenwet, eerste lid vrw. een gebonden bevoegdheid betreft, verwerende partij het zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoekers ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vrw..

Door een dergelijke handelswijze erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg dient dit bevel om het grondgebied te verlaten tevens mede uit het rechtsverkeer genomen wegens afdoende samenhang.

Verzoeker en zijn gezin zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in hun opgebouwde ontplooiing; sociale verankering in België; gezins en familielevens; medische opvolgingen en behandelingen en zullen onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing en vorderen derhalve tevens de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de hier voren uiteengezette redenen nl. de Staatloosheid van verzoeker.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd."

2.14. Daargelaten de vraag of de vernietiging van de eerste bestreden beslissing automatisch met zich meebrengt dat ook de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten dienen te worden vernietigd, dient de Raad op te merken dat te dezen de eerste bestreden beslissing niet wordt vernietigd, zodat verzoekers' betoog niet opgaat.

2.15. Voor zover uit verzoekers' betoog "Verzoeker en zijn gezin zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in hun opgebouwde ontplooiing; sociale verankering in België; gezins- en familielevens; medische opvolgingen en behandelingen en zullen onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing en vorderen derhalve tevens de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de hier voren uiteengezette redenen nl. de Staatloosheid van verzoeker" dient te worden afgeleid dat verzoekers hiermee de schending van artikel 8 van het EVRM wensen aan te voeren, dient de Raad op te merken dat verzoekers' betoog niet meer is dan de uiting van een overtuiging en een opsomming van de elementen die hun zaak kenmerken waarmee geen schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is alleszins niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden

voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen, in casu in de artikelen 7 en 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89). In casu hebben de familieleden van verzoeker allemaal de Armeense nationaliteit en dienen ze tevens het land te verlaten. Verzoeker toont niet aan dat hij geen verblijfsrecht kan verwerven in Armenië, zijnde *“zijn geboorteland, het land waar hij met zijn vrouw is gehuwd, waar zijn kinderen geboren zijn en waarvan zijn vrouw en kinderen nog steeds de nationaliteit bezitten”* en aldus daar geen gezins- en privéleven kan leiden.

Bij een privéleven ontwikkeld in precair verblijf, quod in casu, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Verzoekers tonen met hun betoog niet aan dat zij zich in een dergelijke situatie bevinden.

2.16. Voor zover al een tweede middel kan worden ontwaard, bestaande uit de opwerping van een schending van artikel 8 van het EVRM, is dit ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA